

Gubás Ágota

köszönőbeszéde a Báró Eötvös József-sajtódíj kapcsán

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Először is elnézést kérünk, hogy fizikailag nem lehetünk jelen e fölemelő ünnepségen, de lélekben együtt vagyunk, és teljes szívből köszöntjük ezt az együtt ünneplő közösséget, a 30 éves Magyar Páneurópa Unió Egyesület és a 20 éves Báró Eötvös József-sajtódíj kuratóriumi képviselőit, az eddigi díjazottakat és mindazokat, akik e szervezet körül tevékenykednek a magyar nemzet és Európa szolgálatában – gratulálunk mindannyiuknak és természetesen külön a nagyra becsült Gajdics Ottó díjazottnak, a karakán publicistának, szerkesztőnek. Külön köszönettel tartozunk a kitüntetési bizottság elnökének, dr. Andrásy Gábornak az üdvözlő szavaiért és a kapcsolattartásért, valamint megtisztelő köszönetet mondunk a díjat alapító W.-Nemessuri Zoltán írónak, a Magyar Páneurópa Unió Egyesület alelnökének a méltató szavaiért.

Kedves Egybegyűlte! Az nem lehet, hogy az Aracs – a délvidéki magyarság közéleti folyóirata „annyi balszerencse közt, / Oly sok viszály után”, annyi otthoni gáncsoskodás, lekicsinylés, elhallgatás után most a magyar nemzet fővárosában kitüntetésben részesül. De igen, lehet. Mégis lehet: „hogy ész, erő, / És oly szent akarat” nem volt hiábavaló. Akkor lehetséges ez, ha vannak olyan, egységes nemzetben gondolkodó, elkötelezett értelmiségiek, akik meghallják a távolban dolgozó és a saját honfitársaik által is kiközösítettek hangját, észreveszik és értékelik tevékenységüket. Igen nagy megtiszteltetés nekünk mint az Aracs folyóirat, illetve a civil szervezet alapító tagjainak a Báró Eötvös József-sajtódíjban részesülni, ezt az „erkölcsi etalont” kiérdemelni, és olyan díjazott nagy egyéniségek névsorába kerülni, mint Döbrentei Kornél, Duray Miklós, Kondor Katalin, Szakács Árpád vagy az ugyan csak délvidéki Hornyik Miklós és Bata János. Ez

a kimagasló kitüntetés megkétszerezi az immár 20. évfolyamába lépő folyóirat életben tartóinak erejét (hiszen többen vagyunk), és arra ösztökél bennünket, hogy folytassuk a küzdelmet. Ne csüggedjünk el, ha azt látjuk körülöttünk, hogy a liberális, globalista, nemzetellenes eszmék hordozói báránybőrbe bújva látszatra hirtelen átalakulnak nemzeti érzelművé, pedig csak a saját hatalmi pozíciójuk és vagyoni gyarapodásuk az érdekük, nem a közösségé. Tudunk olyanról, aki néhány éve még befogta a fülét, amikor a magyar himnusz hangjait meghallotta. De reménykedjünk, hogy az illetőnek is tetszeni fog, ha hamarosan megérjük azt is, hogy a magyar nemzet visszakapja Erkel eredetileg megkomponált zenéjét.

„Az eredeti mű verbunkos jellegű, magyaros zenei elemekkel, feszes tempóval, refrénnel, és a felvezető és lezáró részekben Hunyadi dicső nándorfehérvári diadalára emlékező gyönyörű harangszóval” – írja Bencze Izabella, majd kiemeli, hogy a Dohnányi Ernő által 1938-ban áthangszerelt himnuszvariáció vélhetően a trianoni tragédia és a közelgő II. világháború előszele miatt vált gyászosabb hangvétellűvé, és maradt ki belőle a győzedelmes harangszó. Az eredeti mű „nem gyászzene, hanem egy felemelő ima, amely a »víg esztendőket« vetíti előre. Buzdít, lelkesít, és nem búslakodik. [...] A harangszó tudniillik az a csodás hang, az a hatalom, amely mágikus képességével évszázadokat köt össze, és hirdeti azt az erőt, amelyet a keresztény magyarság képvisel. Hunyaditól Erkelen keresztül éri el lelkünket, és buzdít arra, amire int: a keresztény világ védelmére. Soha máskor nem volt nagyobb szükség a harangszóra, mint a mai globalizálódó, értékvesztő, fékevesztett, a kereszténységet lassan feladó világban. Kaphatunk-e ehhez nagyobb kapaszkodót, mint a magyar zenei géniusz, Erkel Ferenc harangzúgás ihlet-

te Himnuszának újbóli felfedezését?” – kérdezi Bencze Izabella. Reméljük, hogy a magyar kormány megteszi ezt a gesztust, amely elsősorban az elszakított nemzetrészek magyarságának, de az anyaországiak túlnyomó többségének is egy lélekemelő kapaszkodót jelentene. Várható, hogy az ellenzékben ez a magyarságtudatot erősítő eredeti himnusz óriási fölhördülést fog előidézni. De a megindított, majd elhallgatott kultúrharcot folytatni kell. Nem szabad megtorpanni abban a hiszemben, hogy az eredmények, az építkezések önmagukért beszélnek. Ez téveszme, önfeladás. Szomorúan láttuk az önkormányzati választások alkalmával. Naponta és gőzerővel kell a tényeket kikiabálni és leleplezni a szemünkbe hazudókat, a korruptakat, megvédeni a Liget-projektet, lerántani róla a zöldmaszlagos hazugságáradatot. Erre különösen most óriási igény van, amikor a nemzetellenes erők hatalmas vehemenciával, gátlástalanul hadba indultak. Meg kell erősíteni nemzettudatunkat, mert most nem az országot akarják feldarabolni, hanem a lelkünket lerombolni, mert jól tudják, hogy csak a lélekben erők, az igazukban biztosak képesek a harcra. Ők pedig gátlástalanul hazudnak, a Mammon az egyetlen istenük. Gátat kell vetni ennek a szennyáradatnak, új módszereket és szellemi harci eszközöket kell kifejleszteni a csatába induláshoz, mert enélkül elvérzünk.

Közeledik Trianon századik évfordulója. Bűn lenne, ha most nem számolnánk le a történelemhamisításokkal, a hazugságokat meg kell cáfolni,

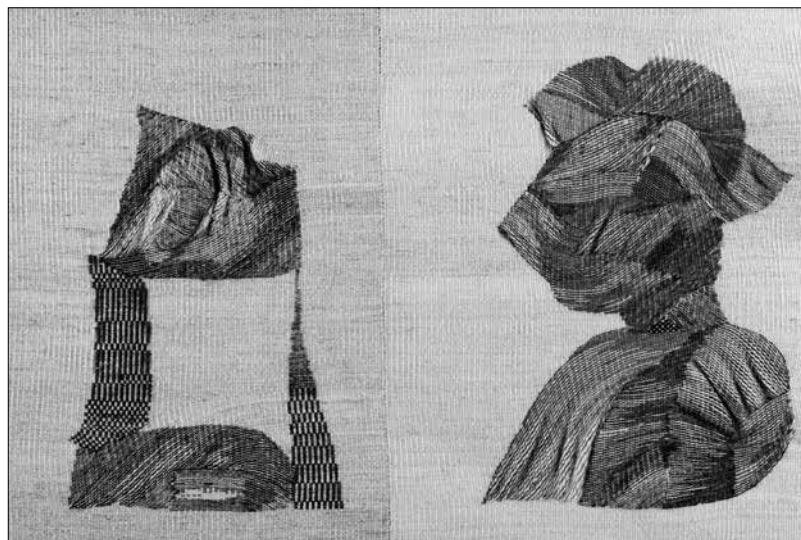
a környező országok többségi nemzetének nyelvén elmondani a tényeket és elérni, hogy azok bekerüljenek az oktatásba. A jövő nemzedékének joga van megtudni az igazságot. A békediktátumot vezénylő hatalmaktól pedig jóvátételt kell követelni az elrabolt területekhez vezető utak tényleges és szimbolikus kiépítésével, valamint a szerződésben vállaltak betartatásával.

A páneurópai szervezetek célja a keresztény Európa egységének elérése. A páneurópai eszmeiség mentes az ateizmustól és a nihilizmustól, ugyanakkor elősegíti a nemzeti érdekek érvényesülését is. Abban bízunk, hogy a Magyar Páneurópai Unió Egyesület három évtizedes kiváló tevékenységére mint kősziklaalpra erős várat lehet építeni, ahonnan a társadalomnak mégiscsak a nagyobbik részét képező nemzetben gondolkodókkal együtt sikeresen megvívhatjuk a ránk váró csatákat, és nem kényszerülünk önfeladásra sem az anyaországban, és ebből következően sem az elcsatolt részeken, hogy bennünket, magyarokat – József Attila szavaival élve – „ne ránts on el a Semmi sodra”.

Még egyszer köszönjük ezt a rangos elismerést és köszönjük a figyelmet.

Áldott, meghitt karácsonyi ünnepeket kívánunk mindenkinek: Gubás Ágota és dr. Gubás Jenő

2019. december 5.

Himnusz – részlet, XIII.